

«Όλοι, λίγο πολύ, είμαστε μαθητές του Νίκου Γαβριήλ Πεντζίκη» (Στέλιος Κούκος)

/ [Πεμπτούσια](#)

Δεν ξέρω ποια θα ήταν η λογοτεχνική κατάθεση και μαρτυρία του Νίκου Γαβριήλ Πεντζίκη σήμερα. Πώς θα ξεκινούσε αν ήταν νέος. Με τι γκάζια θα προχωρούσε. Προς τα πού θα έκλινε. Δεν ξέρω αν θα τον άντεχε η σημερινή εκσυγχρονισμένη ατμόσφαιρα. Αν και δεν πιστεύω πως έχει αλλάξει τίποτα.

Ο ίδιος άργησε να καθιερωθεί και να γίνει έτσι κοινωνικά “χρήσιμος”. Ακόμη και από τους θρησκευτικούς κύκλους δεν ήταν αποδεκτός. Παρ’ όλα αυτά, σου μετάγγιζε δύναμη, ευαισθησία, παιδική αθωότητα. Ό,τι κατάφερε το κατάφερε με την υπομονή, την επιμονή, την προσήλωση στον ευρύτερο κανόνα του, το πάθος του. Ιδιαίτερα αυτό.

Κατέθεσε ζωή και έργο ως ένα, διασώζοντας την προσωπική του αγωνία, σφυρηλατημένη στην πλήρη απόγνωση του δυτικού ανθρώπου και στην ελπίδα και ζεστασιά της καθ’ ημάς Ανατολής.

Έφυγε στις 13 Ιανουαρίου του 1993, πριν από εννέα χρόνια, αλλά η απουσία του σκέπει την πόλη. Άλλωστε, όπως έγραψε κάποιος φιλόλογος, εδώ στη Θεσσαλονίκη όλοι, λίγο πολύ, είμαστε μαθητές του Νίκου Γαβριήλ Πεντζίκη.

(Δημοσιεύτηκε πρώτη φορά στη “Μακεδονία της Κυριακής” τον Ιανουάριο του 2002)